

Forfatter: Drachmann, Holger Henrik Herholdt

Titel: BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1886-11-07)

Citation: Drachmann, Holger Henrik Herholdt: "BREV TIL: Drachmann, Andreas Georg FRA: Drachmann, Holger Henrik Herholdt (1886-11-07)", i *Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem*, Gyldendalske Boghandel -Nordisk, s. 249. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991800-000-shoot-L0019918000000092.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Holger Drachmann i Breve til hans Fædrenehjem

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Dronningens Vej 26.
7 Novb. 86.

Kære Fader.

Unægteligt — der er gaaet lidt lang Tid siden Du saa' mig paa Papiret; og det Brev, som Du sidst sendte mig ved min Fødselsdag, skulde jeg ogsaa have besvaret, hvis jeg ikke netop da havde haft travlt med at lægge sidste Hand paa et Arbejde — noget, der jo undertidens. 250hændes for mig — og hvis jeg ikke havde stolet paa, at vi havde sét hinanden her hos os ved Emmys Fødselsdag (d. 23 Oktbr). Trods Brevskriveriets Fordele, lader der sig jo dog mundtlig forhandle baade mere udtømmende og med mindre Risiko for Misforstaaelser imellem to gamle Venner; og da vi i Sommer passiarede sammen, havde jeg netop en lille Følelse af, at vi divergerede i vore Synspunkter paa flere Omraader — noget, som rigtignok nu for Tiden hændes mange Godtfolk.

Som sagt, jeg havde tænkt, at vi skulde have faaet os en Passiar. Senere tænkte jeg at ville tage en Svip ud til Jer; men saa blev alle Børnene syge paa en Gang — og denne Lazarethtid har varet lige indtil i Dag, hvor det unge Danmark her paa Dronningens Vej igen har forladt Køjerne. Og nu har der — som sædvanlig — hobet sig Arbejde op omkring mig; jeg kommer næppe til at gøre Udflugter i den første Tid, men jeg vilde dog heller ikke lade Tiden gaa indtil det blev din Fødselsdag — altsaa fik jeg Pennen i Haanden!

Og først har jeg — tilligemed Emmy — at takke Dig for din Bog, som Du var saa elskværdig at sende os og som Du har været saa elskværdig at skrive. Jeg siger „elskværdig“ — thi der gaar igennem denne Bog, i Modsætning til meget andet af Literaturen, et roligt og menneskekærligt Drag af noget baade overbevisende og belærende, som gør godt at træffe paa. Særlig tiltalende er Afsnittet om og alle de Punkter hvorpaa Du berører Børnene, deres physiske Opdragelse og Hygiejne, deres saavel aandelige som legemlige Ve og Vel. Kunde man blot rette sig efter disse Vink og Forskrifter — saa vilde man maaske ogsaa se Fremtiden for den næste Slægt imøde med mindre bange Anelser, end unægtelig f. Ex. jeg selv nu og da er tilbøjelig til at gøre. Naturligvis kan jeg ikke som Fagmand bedømme Bogen. Det er jo ikke en Haandbog, hvori man kan slaa op og spare Lægen for et Besøg — eller selv begynde og kvaksalve paa sig og sine. Jeg dømmes mest efter det Indtryk, jeg som Læser har modtaget af Forfatterens (Forfatternes) Personlighed — og da Du selv hævder Dig Broderparten af Forfatterskabet, saa har jeg, som sagt, ogsaa væsenligst faaet Indtrykket af Dig igennem Arbejdets Anlæg og Stil; og jeg kan kun lykønske Dig til at Du — i en saa fremrykket Alder — har formaaet at lægge alle dine bedste Egenskaber for Dagen i et saadant Værk, s. 251der peger tilbage paa de „Sundheds“-Bestræbelser for Ungdommen, som Du har viet din Gerning i et langt og indholdsrigt Liv.

Hvad mig selv angaar, da vakler jeg mellem min Tilbøjelighed til at blive her og „se Tiden an“ — da jeg nu engang er kommen tilbage — og at fæste Bo paany i Udlandet ligesom de fleste andre af Nordens Digtere. Undertiden har jeg en Følelse af, at Evropa er ifærd med at synke sammen under Vægten af de Byrder, baade aandelige og materielle, som Tiden med en vis Hensynsløshed paalægger sine Børn. I saa Tilfælde kan man imidlertid lige saa godt — eller bedre — ride Stormen af i Hjemmet. Muligvis sker der da Et eller Andet i den nære Fremtid, som giver Luft og nye Initiativer — herpaa venter jo de Fleste; og saa kan jeg ogsaa vente. Foreløbig bliver jeg her i Vinter. Det synes, at Theatret nu har bestemt sig til at spille min Eventyrkomedie efter Nytaar. Der er sat et ikke lidet Apparat i Bevægelse — og lykkes det, saa medfører jo altid sligt, at man paany faar Lyst og Æmner til at fortsætte. Lykkes det ikke — saa er jeg ikke uheldigere stillet end mange andre, langt større dramatiske Forfattere, der gennem Besværligheder og fortsat energisk Arbejde har maattet bane sig Vejen til den sceniske Musas capriciøse Gunst. Qui vivra, verra!

Alt i Alt: man lærer bestandig! og jeg er saa smaat begyndt at finde mig til Rette i den Erfaring, at det ganske vist er i de „store og lykkelige“ Tider at de store Værker og Navne skabes — men at det er i de vanskelige og træge Tider at Personlighederne tilslibes og hærdes. Hvad en Forfatter vinder i Personlighed, det erstatter ingen behændig Teknik og ingén letkøbt Succés. Og dermed — vel mødt igen, hvad enten det nu bliver til din Fødselsdag eller i Theatret.

Børnene har som sagt været syge i hele Oktober, men idag er de kommen op. De sender, tilligemed Emmy, som har haft en travl Tid, de kærligste Hilsener til Bedstefa'r og „Tante“ Clara — og jeg vedføjjer min sønlige og hengivneste Hilsen.

Din
Holger D.